

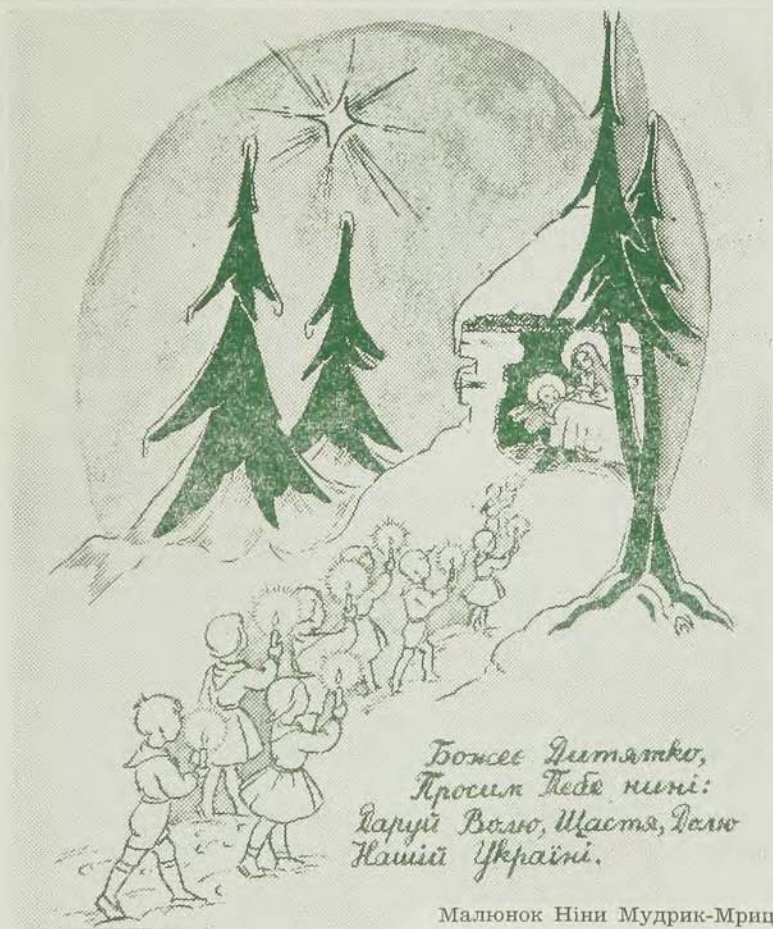
Тотуїсв

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 1 (31)

Січень

1957

Божеє Дитямко,
Просим Тебе німі:
Даруй Волю, Щастя, Дяло
Нашій Україні.

Малюнок Ніни Мудрик-Мриц

и.с.ж.в. Г. Кушник, ДХ

Новацьке Різдво

Горить різдвяна зіронька
Високо угорі,
Новацькі кличе серденька
З усіх сторін землі.

Спішать новацькі серденька
У рідний, любий Край;
Гори ясніше, зіронько,
Ім стежечку встеляй!

Назустріч їм ліси Карпат
І затишки долин.

Вони ж спішать, де серед гір
Родився Божий Син.

Прийшли в вертеп, немов квітки
На снігу розцвіли:
— „Україні, Боже, щастя дай
І волю їй пішли!”

Сірий Орел Орест

РІЗДВЯНА ЛЕГЕНДА

Було це давним-давно. На київському престолі володів тоді великий князь Ярослав, що його за світлий розум прозвали Мудрим. В українській державі панував лад і порядок. Ріка Дніпро кишла від човнів, що ними пливли до Києва чужоземні купці, щоб торгувати з киянами. А самий золотоверхий Київ ріс — і багатів. Майже кожного дня кризь Золоті Ворота переїздили багато зодягнені бояри — на баских конях, у сріблених панцерах, оксамитних киреях і з барвистими прапорцями на списах. Це послі європейських володарів спішили з чолобитнею до князя Ярослава. Ідучи вулицями Києва до княжих теремів, не могли вони надивуватися його багатству — його заможним купцям, поставним дружинникам, гордим боярам, його монастирям і пишним церквам.

Найславнішою й найбагатшою церквою у Києві була катедра св. Софії. Вона мала аж десять бань, — була прикрашена різьбами й іконами.

Була ніч. У Софійському соборі було тихо-тихенько. Тільки перед головним вівтарем блимала червона лямпадка, а трохи з боку,

Собор Святої Софії в Києві

перед пишно спорудженим вертепом, горіли дві воскові свічі. Бо це був празник Рождества Христового.

У яслах у вертепі спочивала фігура Божого Дитятка. А над ним з любов'ю нахилилася Пречиста Мати. Це були дуже старі різьби. Ще за часів князя Володимира Великого привезли їх до Києва ченці аж з Візантії. І лише недавно ласкавий князь Ярослав офірував соборові дорогоцінну корону для прикрашення статуї Богоматері. Була це дуже пишна корона — ціла з золота і висаджувана брилянтами, рубінами, ізмарагдами й сафірами. Кажали, що за таку корону не один володар віддав би всі свої клейноди!

У Києві панувала тиша. Втомлені святкуваннями Різдва кияни давно вже поснули. Тільки десь далеко перекликалися княжі сторожі. І в церкві св. Софії вилискували у сяйві свіч клейноди на дорогоцінній короні Пречистої.

Нараз почувся притишений крок. Крадькома, оглядаючися, вийшов на середину катедри св. Софії розбійник. Його маленькі очі бігали в усі боки. У руках мав він великий міх, а за поясом у нього блищав гострий ніж. Він, бачте, задумав ограбувати собор з його дорогоцінностей. Для того ще за дня зайшов він у середину і заховався високо на хорах. А тепер, упевнившись, що всі навколо поснули, вирішив здійснити свій страшний задум.

Він справився швидко. Дорогоцінні ризи, золоті чаші, срібні хрести — все, що мало вартість, поскидав у свій міх. І вже, виходячи, його погляд упав на освічений вертеп і його обличчя викривилося

в лукаву усмішку. Швидким кроком попрямував він туди, нахилився над яслами і святотатською рукою сягнув по неоцінену корону Божої Матері.

І тоді — сталося чудо! Ісусик, що лежав у яслах, простягнув свою ручку і вхопив злочинця за один тільки волос на голові!

**
*

Коли ранком у Собор прийшли люди, то перед вертепом побачили дрижачого зі страху злочинця, якого держало Боже Дитятко за один тільки волос. А побіч лежав міх з пограбованими дорогоцінностями.

Зчинилася метушня. Надбігла княжа сторожа. Розбійника треба було відвести до князя на суд. Та це виявилось неможливим. Того волоса, що його держала у руці фігура Ісусика, не змогли ні розірвати, ні мечем прорубати, ні полум'ям пропалити! Самої статуї теж ніхто не зміг зрушити з місця.

Надійшов сам митрополит Іларіон. Ударив три поклони перед головним вітарем, помолився, а далі промовив до юрби, що вже зібралася в церкві:

— Дивні діла Господні! Так і тепер маємо доказ, що Господь Бог за гріхи карає. І не нам, з нашими марними людськими силами, братися Йому в цьому помагати. Тут судить сам Бог, могутніший за всіх князів! І навіть якщо Господь Бог, у своїм великим милосерді, вирішив простити грішникові й відпустити його, так і тоді не нам міняти Божу постанову!

І показав Ісус своє безконечне милосердя. Затиснені пальці фігури Божого Дитятка відкрилися і відпустили грішника.

Той розбійник покався і скоро потім постригся у ченці.

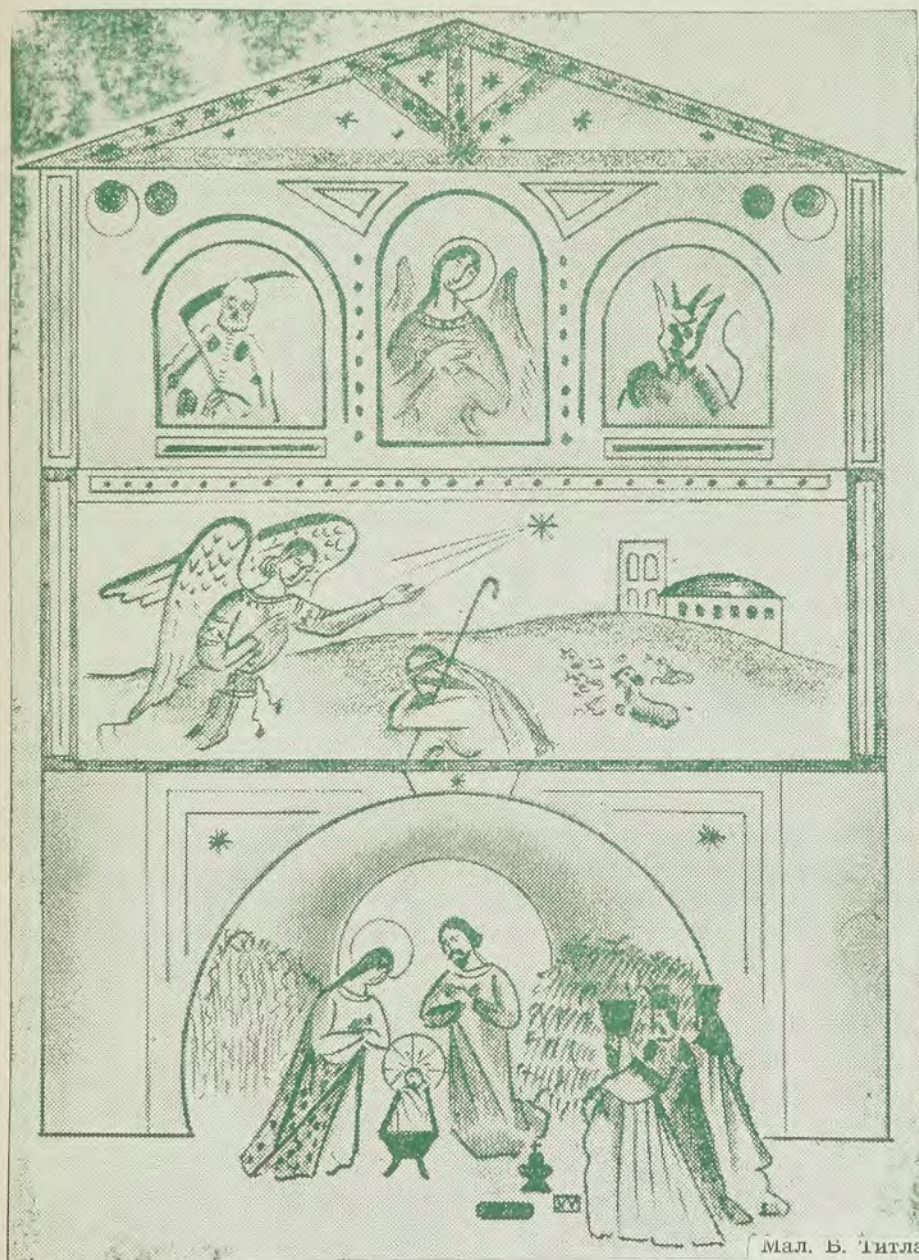
ВЕРТЕП

Ось вертеп ми змайстрували,
І ляльки поодягали.
Як у давнину бурсацтво,
Виставить вертеп — новацтво.
Ждуть, замовкли усі люди.

Янгол пастирів ось будить,
І несуть свої ягнята,
Щоб Месії їх віддати.
Розцвіла зоря велика,
Идуть зі сходу три владки,

Ірод-цар поганий гине,
Иде козак із України,
Циган, чорт і жид з козою,

Навіть смерть прийшла з кошою...,
Ой, і втіхи всім багато
Дасть вертеп в Різдвяне Свято!

Мал. Б. Титла

СВЯТ - ВЕЧІР ГАННУСИ

Сонце післало останній промінь на прощання, а само пішло спочивати десь там за гору. На землю сходив вечір й огортав дивним спокоєм поля та дома. А над усім знімалась темносиня півкуля неба. І раптом на тій півкулі зійшла зоря та замерехтіла різними барвами.

— Перша зірка! Свят-вечірня зірка! — радісно загомоніли діти. І в ту ж мить вікна домів заблиснули ясним світлом: заблимали свічки на ялинці та стали мінитися то червоні, то сині, то зелені кулі та інші прикраси. На накритому білою скатертю столі запалала спокійним світлом свічка та освітила дідуха, що став на покуті. Вечірнє повітря наповнилось мелодіями радісних колядок, бо Вечір цей — вечір радості!

А з вікна хатини, що стоїть на краю містечка, лише слабеньке світло блимає і в хатині не чути радісного співу. Біля ліжка хворої матері сидить Ганнуся і дрібненькі сльози котяться по її личку. В матері гарячка; вона й не знає, що сьогодні Свят-Вечір! Але Ганнусі серденько болить: вона ще маленька і матері допомогти не може. А колись, коли ще батько був і мати здорова, як гарно в цей вечір було! Ганнуся аж усміхнулася на згадку про це! А сьогодні... Ісусику, дай, прошу дуже, матусі здоров'я —

Мал. Ірини Стецьків

почала Ганнуся гаряче молитись, заплющивши очі...

І раптом якимось ясно у хаті стало. Стіл накритий вишиваною скатертю, весело палає свічка, перев'язана синьою стрічкою, і кутя, і вареники, і всяких страв та печива багато, а на краєчку стола ще і ялиночка маленька. А біля стола якісь постаті і так гарно, мило до Ганнусі всміхаються... Одна із них підходить до неї і так легенько бере за руку.

Ганнуся розкрила очі. Що це?! Мені снилося? — Але ні! Бо і свічки горять і прикраси блищать на ялинці...

— Ах, то це ви так зробили! — радісно скрикнула вона. — Я дуже вам...

— Цить, Ганнусю! — прошептала сестричка. — Сьогодні Свят-Вечір і ми хотіли зробити тобі несподіванку. І бачиш, зробили!

— Ми стукали, та ніхто не відзивався, і ми самі зайшли в хату.

— Ти мала заплющені очі і часто кликала Ісусика...

— Це я молилася, щоб Він післав здоров'я матері...

Та в ту ж мить і мати відкрила очі та підвелася.

— Ганнусю, доню, — промовила вона радісно, — мені легше стало.

— Мамо, мамусю, це Ісусик так дав! Він, Добрий, послухав мене! І в нас радісний Свят-Вегір. Дивися, ми гостей маємо!

— Гостей?

— Так, матусю! Сестричка

Леся з новачками, з моїми товаришками з роя прийшли до нас!

— Так, так, ми прийшли з вами святкувати! — відповіли хором новачки.

— Дякую, дякую вам дуже, що про нас не забули! — зворушеним голосом відповіли мама і Ганнуся.

А тоді всі щиро помолились до Новонародженого Дитятка і ще довго, довго в хатині, що на краю містечка, гомоніли дзвінкі голосочки новачок та лунали радісні слова колядки.

З радости плакала мати Ганнусі і сестричка раділа, що новачки не забули свої товаришки.

Л. Х.

Новацька молитва

О, Боже, наш добрий
З високого неба!
Новацьку молитву
Несемо до Тебе,

Що в бою упали
В цю зиму криваву.
Прийми їх до Себе,
Прийми в Свою Славу!

За тих, що боролись
При станції КРУТИ,
За правду, за волю —
Із ворогом лютим.

А нам від тих Триста
Дай, Боже, навчитись,
Для Правди-України
Життя все трудитись!

ЗВІДКИ ВЗЯЛАСЯ ЯЛИНКА?

Жив раз в одному краю дуже недобрий король. Мав він у своєму замку 12 височених башт, в яких замикав невільників.

А в сусідському князівстві, недалеко границі недоброго короля жила боярська дочка Зірка з братом Осипом. Зірка дуже любила свого брата і піклувалася ним, наче рідна мати, а Осип теж дуже любив сестру, бо, крім неї, він не мав нікого дорогого на світі.

Недобрий король наказав своїм слугам зловити Зірку та замкнути в одну з башт. Він дуже хотів, щоб Осип тужив за Зіркою, і щоб Зірка виплакала за братом свої очі. Але Зірка не була плаксива! Вона тихенько сиділа в кутку башти і шептала молитву.

А Осип пішов до короля і просив його, щоб той звільнив Зірку і в заміну взяв у неволю його. Та король сказав хлопцеві, що звільнить її тільки тоді, коли він принесе йому щось такого, чого ще досі не було в його королівстві.

І приносив Осип королеві чорне каміння, що ніччю горіло, наче вогонь, а в день було прозоре, як джерельна вода, і чарівну воду, що відмолоджує старців, і орла з залізними крилами і русалку із моря, що з її рота за кожним словом сипалися перли. Але всі ті дива вже мав недобрий король.

Пішов Осип сумний у світ, і ось почув, як одна пташка говорила другій: — Якби цей хлопець пішов тим лісом і найшов багату Фею доброї помочі, вона таки щось йому порадила б!

Осип довго не надумувався та пішов у цей ліс, що про нього говорили птахи. Довго йшов і дорога була важка, бо ще й снігу напало, і мороз тиснув. Та його єдиним бажанням було найти Фею та просити в неї помочі. Вкінці вже так втомився, що не міг і кроку далі ступити. Сів під кріслатою ялинкою, що стояла поміж високими соснами. Ялинка була така затишна і, здавалося, навіть тепла. Він сказав собі: „Тут посиджу до ранку, а потім піду далі шукати Фею”. Та скоро втома перемогла і хлопець заснув.

Цієї ночі Фея відзначувала свої уродини і саме під цією ялинкою зібралися всі мешканці лісу, щоб заспівати їй її улюблену пісню. Мимо цієї ялинки йшла дорога до палати Феї, де вона влаштувала в день своїх уродин великий баль. Та перед тим Фея об'їздила санками ліс та роздавала всім мешканцям дарунки.

Так отже перша прийшла під ялинку Зайчиха з Зайчєнятами. Коли побачила сплячого хлопця, післала найстаршого сина, щоб приніс великого кожуха, бо хлопця треба вкрити, щоб не замерз. За хвилину прийшла Білочка. Коли почула про хлопчика, що міг був

замерзнути на морозі, обіцяла принести йому горіхового пиріжка. Тоді й Ведмідь казав принести Ведмедисі гарячого меду, йому на сніданок, а Лисичка обіцяла печеного півня. Два одчайдушки сказали, що до ранку пошиють нові чобітки, рукавиці та шапочку, щоб незнайомий більше не мерз. Вкінці прилетіли і два птахи, що то їх Осип зустрів був та почув їх розмову. Вони й розказали усім про Осипа, Зірку та недоброго короля. Тоді всі рішили просити Фею допомоги для нього.

Та ось надїхала і сама Фея на золотом кованих санках, запряжених у дванадцять білих коней. Вона сама їх поганяла, а з-заду сиділи лісові душки та держали кошик, повний дарунків. Всі приявні станули тоді на струнко та заспівали улюблену пісню Феї. Опісля Коник-Стрибунець заграє на скрипці мелодію, що її сам уложив, а Соловейко заспівав сольо. На кінець Зозуля продеклямувала вірш і всі заспівали „Многая Літа”.

Фея була дуже врадувана і наказала лісовим душкам роздавати дарунки, а сама сіла на пеньку, бо любила приглядатися такий роздачі.

Білочка дістала золоті горішки, що блистіли як зорі. Таких досі ще ніхто в лісі не дістав. Вже хотіла заховати їх у торбинку, коли нараз її погляд зупинився на сплячому хлопцеві і вона згадала бідну Зірку та недоброго короля. — А може і той король не має таких горішків? — майнула їй думка. І замість у торбину — повісила їх на ялинку. І так як Білка подумали мабуть і всі. Зайчєнята повісили чудово розмальовані крашанки, Ведмедики — медяники, Лисичка — срібні рибки. Навіть лісові душки познімали свої срібні поясочки та зірки, що прикрашували їх волосся і завісили на ялинку, щоб хлопчина міг це все занести королеві. Тоді розказали Феї про всю пригоду Осипа та просили її помочі. Фея поглянула в золоту книжечку і там найшла написане, що такої ялинки, прикрашеної дарунками, що їм на ім'я: добра воля і шляхетне серце, недобрий король ще ніколи не мав. Наказала отже розбудити Осипа та занести ялинку недоброму королеві.

Коли король побачив таку блискучу ялинку, зараз звільнив Зірку. А ялинку казав поставити у своїй найкращій кімнаті та щораз доторкав кожної речі на ній. І за кожним доторком щось дивне ставалося в його закам'янілому серці. Злість і ненависть стопилися в ньому, мов сніг, воно почало любити людей. Король скоро зовсім змінився: почувався сам щасливий і забажав щастя другим людям. А щоб панувала радість на Різдвяні Свята, що саме зближалися, казав привезти із лісів у своєму королівстві тисячі

ялинок, прибрати їх на взір тої і занести у кожну хату, де є діти. Це були найвеселіші Свята в цілому його краю і для нього самого.

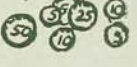

І з того часу діти завжди у час Різдва Христового прикрашають ялинки.

Український тризуб і герби українських земель

Мал. Хр. Зелінська

Ви всі, Новачки та Новаци, знаєте добре, що дня 22-го січня 1919 року злучилися всі Українські Землі в одну Соборну Українську Державу. Ось тут на рисунку бачите герби-знамена українських земель: Київщини, а з нею і цілої Східньої або Великої України — Архангел Михаїл, Галичини — золотий лев, Карпатської України — ведмідь, та Буковини — голова тура. А спільний герб цілої України — це золотий тризуб на синьому полі. — Запам'ятайте їх добре, бо вони наші! А може спробуйте і навчитися їх рисувати?

Новак і песик
 Славчик зі - - ою
 Від -и до -и,
 Несуть , йдуть
 І рогата.
 йдуть до -и, всі -ють
 Коледи хороші,
 дарує
 І на ГОТУЙСЬ .
 -ин собі муркоче,
 Аж - погльнутье тільки!:
 за -ом погналась
 збила !
 збила -у із -и,
 Аж заплакав ...
 А з -и злетіла ,
 Показався... .

Для наших найменших

Все готове у домівці,
Пахне сіно на долівці,
І дідух в нас — по звичаю!
Ось кутя у мисці скраю,
Всі столи накриті біло,
Ясні свічі розгорілись,
І дарунків в нас немало;
Новачки про все подбали!

Все готове до Вечері,
Відчиніть широко двері,
Бо йдуть гості сто шляхами,
Повечеряти із нами:

На покутті, в срібній шаті,
Із Дитятком Божа Мати,

А за Нею прилетіли
Янголята сніжно-крилі.

Задзвенить піснями хата:
З всього світу новачата,
Як і ми — українські діти,
З нами тут прийдуть радіти.
Звідтіля, де пальми-чари,
Пнуться Альпи аж під хмари,
Звідтіля, де зими люті —
Мусять всі до нас прибути!

Та неповна ще в нас хата:
Ще ідуть друзі-звірята!
Тих пташок ми годували,
Зайців-білок рисували,
А про вовка та лисицю
Вчилися казку-небилицю...

Всі прийдуть у гості нині...
Всі, немов в одній родині
Повечеряють із нами,
Заспівають з новачками!

Сестр. Леся

ПЕРШИЙ БІЙ

(Продовження)

Як притихло, Василько пішов далі. У лісі натрапив на оборіг, виліз по оборожині на сіно, змовив „Отче наш” і смачно заснув. Снилось йому, що в нагороду за воєнні заслуги його зробили генералом. Кризь сон так на radoщах зареготався, що аж сам прокинувся.

Надворі вже благословилося на світ. Карпати стояли в сизих туманах. Вітерець подихав холодком осінньої гірської ночі. Десь на галузці писнула пташка й затихла, мов боялася порушити зловісну тишу, що висіла над горами і лісами.

Вставав ранок 11-го вересня 1914 року.

— Злізайте, пане генерале! — скомандував Василько сам собі і зсунувся вниз по оборожині. Умився в недалекому потічку, став лицем до ранньої зорі, що провіщала народження сонця, перехрестився і почав молитву. В ту ж мить з-між низьких, густих ялинок висунулась рушниця з настромленим на дуло довгим московським багнетом і хрипкий голос скомандував:

— Рукі ввійорх!

— Що таке? — перекинувши рота, запитав Василько, що в одну мить перекинувся в повільного, недоумкуватого селяха.

Але руки на всякий випадок таки підняв.

— Починається! — подумав. — Слава Тобі, Господи, що нема при мені торби!..

З-поміж ялинок вийшло кілька солдатів. Один з них спрямував до Василька дуло рушниці, а другий його обшукав. По тім слідувала коротка розмова:

— Хто ти?

— Та я.

— Що за „я”?

— Василько.

— А що тут робиш?

— Богу молюся.

— Дурак! Але чого ти тут прийшов?

— Лагодив оборога, бо затікає.

— Звідки ти?

— З Сянок.

— Добре знаєш дорогу?

— Та чому не знати.

— То веди нас до Сянок!

— Ну-ну!

Василько, ніби народився в театрі, добре грав свою роль. Буз приглухуватий і підслікуватий і знову кривав на ногу.

— Самі москалі помагають мені дістатись до свого війська! — думав собі Василько, безпечний, що ніхто не буде його по дорозі зачіпати. Старався держатися близько солдатів, щоб чути навіть те, що вони підголосом між собою розмовляють. — Кажуть, що на цій ділянці фронту стоять українські добровільці! — відізвася один солдат до другого, коли інші відійшли набік, щоб налитися з джерела води.

У Василька затремтіло серце: він почув українську мову! Але прикинувся, що буцім то нічого не чує, хоч добре наставив вуха.

— Вчора ми мали з ними невеличку сутичку, — відповів тихо другий. — Добрі вояки, відважні... Дуже не люблять царя... оХчуть Україну йому відібрати... Ти чув?

— Дай їм Боже! — шепнув перший. — І ми не проти того, хоч царські шинелі⁵ носимо. Знаєш, я на них стріляти не буду.

— От, нещасна доля, — зідхнув другий. — Женуть нас чужі царі битись за чужу справу, хочуть, щоб брат братові в груди стріляв... Але я вірю, що незабаром усе переміниться. Українці з обидвох армій з'єднаються разом і будуть боротися за свою волю.

— А покищо мусимо хитрувати, — закінчив перший і дав знак, що треба замовкнути, бо інші солдати, напившись, вертали-ся від джерела.

— Ось воно як! — міркував Василько. — Хто вгадав би, що під сірим солдатським одностроєм б'ється щире українське серце? Таких свідомих українців в царськiм війську певно багато. Не велику користь матимете з таких вояків, „ваші величества"! Не будем ми битися ні за Відень, ні за Петербург, а за наш Київ!

Працьовито шкутильгав гірською доріжчиною, навмисне розбиваючи носки старих черевиків об камінці. Кулився і сичав з болю, думаючи, як би від солдатів кінець-кінцем таки відв'язатись.

По двох годинах ходи Василько зморився навіть від того, що вдавав каліку. Закривав ще більше, почав постогнувати, а нарешті сів на пень зрубаної ялиці.

— Болить! — відізвася до солдатів, показуючи на ногу. — Ідть собі далі самі, бо я вже не можу!.. Сянки он там у долині, за лісом. Налєвно самі потрапите!

Коли солдати пішли, Василько легше відітхнув. Спочивав недовго, бо відчував, що треба поспішати. Зашився в гущавину мо-

⁵ шинеля — військовий плащ.

лодих ялинок і косогором обережно зійшов у долину. Побачив кілька хатин, залізницю і шлях над річкою.

— Ну, стрільче! — підбадьорював себе Василько. — Тепер найважливіша справа — пробратися крізь московські лінії до своїх. Руш своїм розумом, а то буде погано...

Коло бойківської загороди, з якої повтікали всі мешканці, блукала корова. Довго не надумуючись, Василько накрутив їй на роги мотузку і, знову завзято криваючи, попровадив її дорогою. Здалося, що це місцевий бойко тікає перед війною.

(Закінчення буде)

Спробуй нарисувати

рис. 1

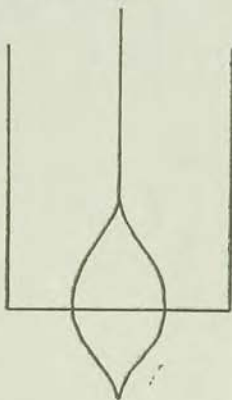

рис. 2

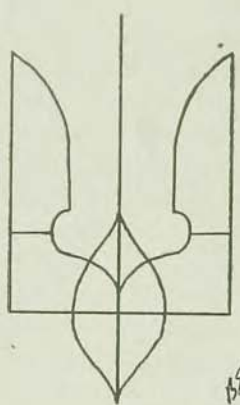

рис. 3

Ви всі добре знаєте, що тризуб — це герб всієї України. І то не від сьогодні, бо вже князь Володимир видав був гроші із знаком тризуба. Різні говорять про значення тризуба: одні кажуть, що це корона князя Володимира. Інші, що це спрощений рисунок самого князя на його княжому престолі. То знов кажуть, що це трохи змінений напис: **ВОЛЯ**. Або знов, що це знак, що Україна сягає аж по Чорне море, бо тризубець — це знак моря.

Та якби це не було — тризуб дорогий кожному Українцеві і його треба шанувати. Вішасмо його на почесному місці дома чи в домівці. А може зуміємо його й самі нарисувати? Братчик Володимир показав на цьому рисуночку, як поступово рисувати тризуб. Навчіться його рисувати та пам'ятайте, що його донебудь рисувати не можна, а тільки у Вашій хроніці на заголовній сторінці, чи для прикраси домівки чи сцени на великі свята.

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачка Марійка Галай із Мюнхену, Німеччина, пише нам:

Я хочу написати Вам кілька слів про табір. На таборі було гарно, цей табір був у Кенігсдорфі. В таборі вчилися ми пісень та гор. В сьомій годині ми вставали і в осьмій мали молитву, пізніше були зайняття.

У табір приїхав Дрот і ми святкували 70-у річницю Його народин. Була така гарна ватра, що на ній був також і Дрот. Він приходив до шатер і ми Йому співа-ли багато пісень і було дуже гарно і весело. Наприкінці табору відбулася ватра, що при ній передали ми привіт Україні. Віночок сплели із жита і прив'язали наші привіти і кинули його на річку, на „Багряний Потік”. Він напевно запливе в Україну!

Гарно було в таборі і шкода, що так скоро минув час.

Здоровить Вас новачка
Галай Марія

ДОБРІ РОЗГАДКИ ЗАГАДОК із чисел за червень та вересень, прислала новачка-самітниця Аня Мостович.

Гніздо Новачок із Монреалю, Канада, влаштувало дитячу костюмову забаву та з новацького заробітку із неї переслало 3.00 долари для „Готуйсь”. До гроцей додало і три листи. В них новачки пишуть, що дуже люблять читати „Готуйсь” та дуже раді, що „Готуйсь” помістив їх листа

і світлину. Під листами підписані новачки: Ольга Рацька, Марійка і Віра Наливайко, Ірка Павлівець, Марійка Ганич, Ліда Білас, Оля Вальків і Сестричка Даня.

Дякуємо Вам щиро, Новачки! Якби інші новачки та новаки теж так дбали про свій журналик, він міг би бути ще куди кращий!

— ** —

Новачки та новаки із Гемпстедту, Америка, виступали на дуже гарній пластовій вечірці, дня 27-го жовтня ц. р. і при цьому склали 10 доларів на пресовий фонд „Готуйсь”. Редакція їм дуже за це дякує, а коли пришлють свої світлини із цієї вечірки, то й світлини помістить!

“HOTUJS” — Magazine
for Ukrainian Children
Published by “Molode Zytтя”, Inc.
New York, N. Y.
Видає „Молоде Життя” зареєстрована
корпорація у ЗДА.
Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
158 E. 7th St., New York 9, N. Y. USA
Apt. 3A
Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. Богдан Кравців
с/о “Molode Zytтя”,
140 Second Ave.
New York 3, N. Y.

Ціна 0.20 дол. Річна передплата
(за 10 чисел, крім вакацій) 2 дол.

Друкарня „Свободи” — 81-83 Grand St.
Jersey City 3, N. J.